

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **obec Němčovice**, sídlem Němčovice 37a, 338 24 Němčovice
zastoupena advokátem Mgr. Romanem Seidlerem, sídlem
Malická 1576/11, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresou
pro doručování náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č.j. MV-176791-3/AS-2019,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č.j. MV-176791-3/AS-2019 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Státního oblastního archivu v Plzni (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 18. 10. 2019, č.j. SOAP/01-2925/2019-6 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků:
 - 1) podle § 74 odst. 9 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o archivnictví*“ nebo „*zákon č. 499/2004 Sb.*“), kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 63 zákona o archivnictví od 7. dubna 2014 do 4. října 2018 nevykonávala spisovou službu, neboť:
 - ani jediný doručený nebo vlastní dokument od 7. dubna 2014 do 4. října 2018, které má označovat jednoznačným identifikátorem, neevidovala v evidenci dokumentů (viz § 64 odst. 2 a 3 zákona o archivnictví),
 - od 7. dubna 2014 do 4. října 2018 neprováděla autorizovanou konverzi dokumentů,
 - ani na jediném vlastním dokumentu od 7. dubna 2014 do 4. října 2018 neuvedla údaje o počtu listů a příloh [viz § 16 odst. 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „*vyhláška*“)]
 - 2) podle § 74 odst. 9 písm. a) zákona o archivnictví, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 63 téhož zákona od 18. února 2019 do dne kontroly na místě uskutečněné Státním okresním archivem Rokycany, vnitřní organizační jednotkou Státního oblastního archivu v Plzni, dne 4. dubna 2019 nevykonávala spisovou službu, neboť:
 - některé doručené a všechny vlastní dokumenty od 18. února 2019 do 4. dubna 2019, které má označovat jednoznačným identifikátorem, neevidovala v evidenci dokumentů (viz § 64 odst. 2 a 3 zákona o archivnictví),
 - od 18. února 2019 do 4. dubna 2019 neprováděla autorizovanou konverzi dokumentů,
 - ani na jediném vlastním dokumentu od 18. února 2019 do 4. dubna 2019 neuvedla údaje o počtu listů a příloh (viz § 16 odst. 2 vyhlášky);
 - 3) podle § 74 odst. 9 písm. b) zákona o archivnictví, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 66 téhož zákona od 7. dubna 2014 do dne kontroly na místě uskutečněné Státním okresním archivem Rokycany dne 4. dubna 2019 jedinkrát neoznačila dokumenty podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami;
 - 4) podle § 74 odst. 9 písm. d) zákona o archivnictví, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 68 odst. 1 téhož zákona od 7. dubna 2014 až do dne kontroly na místě uskutečněné Státním okresním archivem Rokycany dne 4. dubna 2019 jedinkrát neuložila dokumenty podle spisového a skartačního plánu, ačkoliv tak byla povinna činit;
 - 5) podle § 74 odst. 10 zákona o archivnictví, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 8 téhož zákona neprováděla od 1. ledna 2013 až 31. prosince 2018 skartační řízení dokumentů vzešlých z její činnosti, ačkoliv byla povinna skartační řízení provádět průběžně vždy v kalendářním roce následujícím po uplynutí skartačních lhůt dokumentů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč; žalobkyni byla současně uložena

povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný, ale ani Státní oblastní archiv v Plzni, nesplnil svou povinnost odůvodnit, jak byly naplněny znaky skutkové podstaty oněch přestupků, tedy:
 - a) ve vztahu k přestupkům popsaných v bodech 1. a 2. rozhodnutí Státního oblastního archivu v Plzni nestanovil, jaké dokumenty žalobkyně neevidovala v evidenci dokumentů, u jakých dokumentů neprováděla autorizovanou konverzi, na jakých vlastních dokumentech neuvedla údaje o počtu listů a příloh;
 - b) ve vztahu k přestupku popsaného v bodě 3. rozhodnutí Státního oblastního archivu v Plzni nestanovil, jaké dokumenty neoznačila žalobkyně podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami a jaké spisové znaky, skartační znaky a skartační lhůty měly být uvedeny s ohledem na rozřídění typových dokumentů do věcných skupin podle spisového a skartačního plánu žalobkyně;
 - c) ve vztahu k přestupku popsaného v bodě 4. rozhodnutí Státního oblastního archivu v Plzni nestanovil, jaké dokumenty z vyřízených spisů ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o archivnictví měla žalobkyně uložit ve spisovně nebo ve správním archivu;
 - d) ve vztahu k přestupku popsaného v bodě 5. rozhodnutí Státního oblastního archivu v Plzni nestanovil, u jakých dokumentů uplynuly konkrétní skartační lhůty, a tedy u jakých dokumentů bylo nutné provést skartační řízení, neboť nemusí být automatické, že každý kalendářní rok je nutno zahajovat skartační řízení.
4. Dle žalobkyně nelze v zájmu dodržení zákonnosti při rozhodování správního orgánu jen paušalizovat a bez spolehlivého zjištění skutkového stavu učinit kategorický závěr, že ve vztahu ke všem dokumentům porušila žalobkyně povinnost vést spisovou službu. Takové tvrzení žalovaného neodpovídá kontrolním zjištěním plynoucím z protokolu o kontrole ze dne 16. 4. 2019, který vyhotovil Státní oblastní archiv v Plzni. Ostatně i žalobkyně se bránila tím, že všechny dokumenty, které obdrží, eviduje a označuje svým jednoznačným identifikátorem. Žádné další důkazy ve spojení s příslušným tvrzením žalovaného nebyly ve správním řízení provedeny. Přitom vysokou mírou abstraktnosti se vyznačuje již vlastní kontrolní zjištění vyjádřené v protokole o kontrole ze dne 16. 4. 2019. Žalovaný ani nepřihlédl ke skutečnosti, že sám Státní oblastní archiv v Plzni přiznal, že není možné popsat přestupky podrobně, a tedy tím připustil, že ve svých závěrech o spáchání přestupku nevychází z konkrétních dokumentů a přesných časových údajů. Za těchto okolností měl žalovaný důsledně dodržovat zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného.
5. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné i z důvodu chybějícího zkoumání materiálních znaků příslušných přestupků, bez nichž by se ani nemohlo jednat o přestupek ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalovaný vůbec neuvedl, z jakého důvodu je jednání žalobkyně společensky škodlivé, jaké společenské zájmy chráněné zákonem o archivnictví a spisové službě byly porušeny nebo ohroženy. Přitom stanovení stupně společenské škodlivosti má zamezit přepjatému formalismu při stíhání bagatelních

porušení právních povinností. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné pro závěr žalovaného, že výše pokuty není likvidační, když přitom skutečnostmi rozhodnými pro posouzení takové otázky se vůbec nezabýval a nebyly ani předmětem zjišťování prvoinstančního orgánu. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou promlčení přestupků, jež vznesla z opatrnosti žalobkyně v souvislosti s délkou období, za které se její domnělé protiprávní jednání posuzuje. Ostatně žalovaný shodně se prvoinstančním orgánem s datem 7. 4. 2014 nespojil žádnou skutkovou okolnost, pouze toto datum navázal na účinnost novely zákona o archivnictví.

6. Žalobkyně dále uvedla, že považuje za vadu řízení i postup Státního oblastního archivu v Plzni, který ve svém vyrozumění ze dne 5. 9. 2019 vymezil předmět řízení jinak než ve svém oznámení o zahájení řízení, tedy podle onoho vyrozumění ji stíhal za přestupky, pro které s ní nezahájil řízení. Touto námitkou žalobkyně se žalovaný vůbec nezabýval.
7. Žalobkyně konečně uvedla, že není pravdou, jak tvrdí žalovaný, že by ve svém odvolání ze dne 9. 11. 2019 neuvedla číslo jednací.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
9. K námitce týkající se absence popisu dokumentů uvedených v bodech 1 a 2 výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v období 7. 4. 2014 – 4. 10. 2018 nevedla, v souladu s § 64 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb., evidenční pomůcku, kterou je pro žalobkyni listinný podací deník s vyplňovanými údaji podle § 8 odst. 1 vyhlášky, jenž slouží k evidenci všech dokumentů (doručených i vlastních). Pokud žalobkyně nevede evidenci dokumentů, která zachycuje nejen jejich počet, ale i konkrétní popis podle § 10 odst. 1 vyhlášky, nelze blíže specifikovat dokumenty, které má povinnost evidovat. Je logické, že při neexistenci evidenční pomůcky nemohla žalobkyně evidovat ani jediný dokument, ač měla povinnost evidovat všechny dokumenty bez ohledu na jejich počet. Základní evidence dokumentů zachycuje mimo jiného počet dokumentů, dále co, kdo, kdy s dokumentem činil, a patří k jedné z nejdůležitějších povinností veřejnoprávních původců při výkonu spisové služby bez ohledu na počet či druh dokumentů, kterých se evidence týká. Společenská nebezpečnost přestupku je v uvedené věci vysoká, protože nevedením podacího deníku existuje možnost nevyřizovat doručené dokumenty (zejména v případě doručení e-mailem, či prostřednictvím poštovního úřadu bez dodejky), případně zatajit existenci doručených dokumentů, nelze přezkoumat, kdy, jak, komu, v jakém počtu byly dokumenty vyřízeny/odeslány, obzvlášť v případě řízení podle jiných právních předpisů, kde je rozhodné určení přesného data doručení/odeslání dokumentů. Jedním ze základních podkladů rozhodnutí byly skutečnosti zjištěné při kontrole výkonu spisové služby u žalobkyně provedené dne 4. 4. 2019 (protokol o kontrole č.j. SOAP/070-0106/2019 - kontrolní protokol). V odůvodnění napadeného rozhodnutí je odkaz na kontrolní protokol uváděn. Na str. 2 kontrolního protokolu je popis doručených dokumentů, které nejsou převáděny autorizovanou konverzí: *„datové zprávy jsou po obdržení vytištěny a uloženy v deskách“*. Datové zprávy v počítači nejsou ukládány po dobu minimálně tří let v počítači, ale jsou z něj odstraněny. Popsaný stav považuje žalovaný za systémové pochybení týkající se všech dokumentů. V opačném případě by žalobkyně doložila

existenci úložiště pro zasílané dokumenty v elektronické podobě – neučinila tak v řízení u prvoinstančního orgánu ani u odvolacího řízení.

10. K žalobkyní namítané absenci popisu dokumentů popsanych v bodě 3. rozhodnutí, které žalobkyně neoznačila podle spisového a skartačního plánu povinnými údaji (tj. spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami - povinné skartační údaje), žalovaný konstatoval, že žalobkyně je povinna podle § 66 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb. všechny dokumenty doručené i vlastní vzniklé z činnosti územního samosprávného celku opatřit povinnými skartačními údaji, které zadává na základě vlastního spisového a skartačního plánu, který je nedílnou součástí spisového řádu. Žalobkyně nedisponovala v období 7. 4. 2014 – 4. 4. 2019 žádným spisovým řádem, proto nemohla splnit zákonný požadavek dle § 66 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb. ani u jednoho dokumentu. V případě neoznačení jediného dokumentu skartačními údaji se již jedná o přestupek dle § 74 odst. 9 písm. b) zákona č. 499/2004 Sb. Žalobkyně v období necelých 5 let neoznačila všechny doručené i vlastní dokumenty, které se u ní nacházely. Obdobná situace je v případě ukládání dokumentů ve spisovně ve shora uvedeném časovém rozpětí necelých pěti let, podle spisového a skartačního plánu, jak stanoví § 68 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb. Jak je uvedeno výše, žalobkyně pro dané období žádný spisový a skartační plán neměla, takže nemohla žádný dokument (tj. ani jediný ze všech dokumentů, kterými v uvedeném časovém rozsahu disponovala, ať již byly doručené či jeho vlastní) uložit zákonným způsobem.
11. K námitce žalobkyně, že dokumenty eviduje a označuje jednoznačným identifikátorem, žalovaný sdělil, že žalobkyně nebyla viněna z přestupku neoznačování dokumentů jednoznačným identifikátorem, přestupek se týkal neevidování dokumentů v podacím deníku (bod I, 1 výroku rozhodnutí).
12. K namítané absenci zdůvodnění společenské škodlivosti spáchaných přestupků a neuvedení, jaké společenské zájmy chráněné zákonem č. 499/2004 Sb. byly porušeny nebo ohroženy, žalovaný uvedl, že v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Námitka uplatněná v bodě 9 žaloby nebyla v odvolání žalobkyně ze dne 9. 11. 2019 uvedena. Žalovaný k věci dále sděluje, že v prvoinstančním rozhodnutí (č.j. SOAP/01-2925/2019-6) je společenská závažnost spáchaných přestupků dostatečně objasněna na str. 3 odůvodnění.
13. K namítané výši pokuty, kdy žalobkyně konstatuje, že prvoinstanční orgán i žalovaný se nezabývali skutečnostmi rozhodnými pro posouzení stanovené výše pokut, žalovaný uvedl, že námitku o výši pokuty žalobkyně ve svém odvolání ze dne 9. 11. 2019 neuvedla, proto žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu uvedenou záležitost nepřezkoumával. K předmětné věci žalovaný dodal, že žalobkyně nezpochybnila spáchání řady přestupků (ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ani v žalobě) a udělená pokuta 20 000 Kč představuje pouze desetinu možné výše pokuty uvedené v § 74 odst. 11 písm. b) zákona č. 499/2004 Sb. Výši pokuty se zabýval prvoinstanční orgán v části II. odůvodnění svého rozhodnutí č.j. SOAP/01-2925/2019-6 ze dne 18. 10. 2019.
14. K námitce žalobkyně týkající se promlčení přestupků žalovaný konstatoval, že tato námitka nebyla uvedena v odvolání žalobkyně ze dne 9. 11. 2019, proto ji žalovaný nepřezkoumával v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.
15. K namítanému rozporu ve vymezení předmětu řízení ve vyrozumění prvoinstančního

orgánu ze dne 5. 9. 2019 a v oznámení o zahájení řízení žalovaný sdělil, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 5. 2019 (č.j. SOAP /01-1424/2019-6, - dokument 1) jsou uvedeny pod písm. c), d), e) shodné přestupky dle § 74 odst. 9 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb. (tj. v rozporu s § 63 zákona č. 499/2004 Sb. nevykonává spisovou službu), jichž se měla žalobkyně dopustit, jako jsou uvedeny ve vyrozměnění (ze dne 5. 9. 2019, č.j. SOAP/01-2469/2019-6, dále - dokument č. 2). Odchytky v obou dokumentech se týkají výčtu konkrétních pochybení při výkonu spisové služby. Vedle shodných pochybení, která jsou součástí prvoinstančního rozhodnutí (č.j. SOAP/01-2925/2019-6), obsahuje starší dokument č. 1 navíc následující nedostatky: nevedení evidence úředních razítek pro období 7. 4. 2014 – 4. 10. 2018 a 18. 2. 2019 – 4. 4. 2019 (tj. do dne kontroly výkonu spisové služby žalobkyně) a nevyplňování otisku podacího razítka podle § 3 odst. 3 vyhlášky, z časově shodných období jako je u nevedení evidence razítek. Uvedené dva nedostatky nejsou součástí rozhodnutí č.j. SOAP/01-2925/2019-6.

16. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně se snaží zpochybnit tvrzení žalovaného, že v odvolání žalobkyně ze dne 9. 11. 2019 není uvedeno číslo jednací, k čemuž žalovaný uvádí, že odvolání ze dne 9. 11. 2019 neobsahuje číslo jednací vlastního odvolání (kolonka v záhlaví dokumentu: *Naše značka* není vyplněna). Dokument obsahuje pouze číslo jednací napadeného rozhodnutí odvoláním (SOAP/01-2925/2019-6), které je uvedeno v záhlaví dokumentu v kolonce *Vaše značka/Váš dopis ze dne*.
17. Závěrem žalovaný konstatoval, že setrvává na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a má za to, že bylo vydáno v souladu s právním řádem bez jakýchkoliv pochybení, která by mohla mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, neboť v něm neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, jak uvádí žalobkyně v žalobě, a to ještě pouze v obecné rovině. Žalovaný má za to, že předmětná žaloba je nedůvodná.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

18. Žalovaná se z jednání omluvila a souhlasila s tím, aby bylo o věci jednáno v její nepřítomnosti.
19. Žalobkyně přijednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
21. Podle § 74 odst. 9 písm. a) zákona o archivnictví určený původce nebo původce uvedený v § 63 odst. 2 se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 63 nevykonává spisovou službu. Podle § 74 odst. 9 písm. b) zákona o archivnictví v rozporu s § 66 odst. 1 tím, že nevydá spisový řád nebo spisový a skartační plán, anebo v rozporu s § 66 odst. 2 neoznačuje dokumenty podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky,

skartačními znaky a skartačními lhůtami. Podle § 74 odst. 9 písm. d) zákona o archivnictví tím, že v rozporu s § 68 odst. 1 neukládá dokumenty podle spisového a skartačního plánu. Podle § 74 odst. 10 zákona o archivnictví tím, že neprovede skartační řízení nebo neumožní dohled na provádění skartačního řízení a výběr archiválií ve skartačním řízení.

22. Se shora uvedených ustanovení zákona o archivnictví vyplývá, že se ve všech případech ve své podstatě jedná o delikty pořádkové. V prvním případě je tímto pořádkem povinnost vést spisovou službu, ve druhém povinnost označovat dokumenty podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami, ve třetím povinnost ukládat dokumenty podle spisového a skartačního plánu, ve čtvrtém povinnost provedení skartačního řízení, umožnění dohledu na provádění skartačního řízení a výběr archiválií ve skartačním řízení.
23. Zmíněných deliktů se tak původce dopustí již tím, že nevykonává spisovou službu, neoznačuje dokumenty podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami, neukládá dokumenty podle spisového a skartačního plánu či neprovede skartačního řízení nebo neumožnění dohled na provádění skartačního řízení a výběr archiválií ve skartačním řízení.
24. Jak vyplývá z protokolu o kontrole ze dne 16. 4. 2019, tento obsahuje podrobná zjištění učiněná při příjmu dokumentů, evidenci dokumentů, vyřizování dokumentů, vyhotovení dokumentů, podepisování dokumentů a užívání úředních razítek, neexistenci spisového řádu, ukládání dokumentů, skartačním řízení. Všechna tato podrobná skutková zjištění skýtají dostatečnou oporu pro závěr správních orgánů o spáchání přestupků uvedených ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Nebylo tedy třeba provádět žádné další dokazování. Žalobkyně nevykonávala spisovou službu, přičemž pod bodem 1. a 2. výroku bylo navíc v celkem šesti bodech uvedeno, na základě čeho k tomu prvoinstanční orgán dospěl, neoznačovala dokumenty podle skartačního řádu a spisového a skartačního plánu spisovými znaky, skartačními znaky a skartačními lhůtami, neukládala dokumenty podle spisového a skartačního plánu neprováděla skartační řízení. Takový popis skutků je zcela jednoznačný a nezaměnitelný se skutky jinými. Nebylo tedy třeba, jak se žalobkyně dožadovala, aby bylo navíc uvedeno, jakých konkrétních dokumentů se pochybení žalobkyně týkalo. Správní rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelná.
25. Je tedy nezbytné konstatovat, že skutkový stav věci byl zjištěn zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Pokud měla žalobkyně za této situace za to, že skutková zjištění správních orgánů nejsou správná, bylo na ní, aby tvrdila věrohodnou skutkovou verzi reality, ze které by vyplýval opak, a k této předložila nebo alespoň označila důkazy. Pokud tak žalobkyně neučinila, nemůže důvodně správním orgánům vytýkat nedostatečné či nesprávné zjištění skutkového stavu.
26. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Obecně každý přestupek má svoji typovou společenskou škodlivost, která je vyjádřena právě tím, že určité jednání je zákonodárcem za přestupek označeno. V případě žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno, že se dopustila jednání popsaného v konkrétních ustanoveních zákona o archivnictví, tedy typově společensky škodlivého jednání. Žalobkyně v průběhu správního řízení a v soudním řízení

neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nezbytné dospět k závěru, že v jejím případě nebyla dána typová společenská nebezpečnost jejího jednání. Za této situace nelze správním orgánům důvodně vytýkat, že ve vztahu k neexistujícím tvrzením žalobkyně podrobně neuváděly skutečnosti dokládající typovou nebezpečnost jednání žalobkyně. Deklarace významu veřejného zájmu uvedená například v posledním odstavci na straně 8 a úvodu strany 9 prvoinstančního rozhodnutí je tak zcela dostatečná.

27. Pokud jde o otázku likvidačního charakteru pokuty, je nezbytné konstatovat, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč, tedy ve výši, která sama o sobě nemůže vést k závěru o jejím likvidačním charakteru. Podstatným však je, že žalobkyně ani ve správním řízení ani v řízení soudním neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že výše udělené pokuty je pro žalobkyni likvidační. Nelze tedy správním orgánům vytýkat, že v této skutečnosti nespárovaly důvod pro jiný postup, než který v řízení zvolily.
28. Otázka promlčení nebyla ze strany žalobkyně v odvolacím řízení konkrétním způsobem namítána, a proto se jí žalovaný nezabýval. Nad rámec tohoto závěru je nezbytné konstatovat, že k promlčení nedošlo. Oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou, došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky k přerušení promlčecí doby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se trvajících deliktů dopustila v dobách do 4. 10. 2018, 31. 12. 2018, resp. do dne kontroly, tj. 16. 4. 2019, k zahájení řízení došlo oznámením ze dne 20. 5. 2019, prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 10. 2019, napadené rozhodnutí bylo vydáno 10. 12. 2019, nemohlo dojít k zániku odpovědnosti na základě uplynutí promlčecí doby.
29. Pro možnost řádné procesní obrany účastníka řízení je nezbytné, aby měl po celou dobu správního řízení možnost hájit svá práva. Pro řízení je nezbytné, aby nebyl účastník řízení například uveden v omyl o tom, o čem správní řízení probíhá. K ničemu takovému v případě žalobkyně nedošlo. Jak vyplývá z oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 5. 2019, měla žalobkyně od počátku řízení jasnou povědomost o tom, co je předmětem řízení a jaká pochybení jsou jí vytýkána. Její možnost procesní obrany tak nebyla nijak zkrácena. Dojde-li v detailech k následné úpravě některých formulací ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, nemůže být tato skutečnost sama o sobě důvodem pro závěr o zkrácení práv. V případě žalobkyně k žádné zásadní změně nedošlo, přičemž proti prvoinstančnímu rozhodnutí dále mohla brojit odvoláním, což také učinila.
30. Konečně, pokud jde o námitku, že „žalovaný tvrdí, že by ve svém odvolání ze dne 9. 11. 2019 neuvedla číslo jednací“, není tato skutečnost způsobila jakkoli ovlivnit zákonnost správních rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu

31. Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

32. Soud neprovedl žádný další z důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení

důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. března 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu